

IÑAKI BONILLAS, HANS-PETER FELDMANN, DORA GARCÍA, DAAN VAN GOLDEN,
JOCHEN LEMPERT, MATT MULLICAN

OBERTURA: 23.02.2021
EXPOSICIÓ: 23.02 - 17.04.2021
HORARI GALERIA: DE DIMARTS A DIVENDRES DE 11 A 19 H.
DISSABTES DE 11 A 15 H.

PROJECTESD
T 934 881 360
INFO@PROJECTESD.COM
WWW.PROJECTESD.COM
PASSATGE MERCADER 8, BAIXOS 1
08008 BARCELONA

L'obra que dona títol a l'exposició, *Ella té molts noms*, forma part de la sèrie *Frases d'Or* de Dora García, i es va presentar per primera vegada al Rose Art Museum, la primera exposició individual de García als Estats Units (2020). Les *Frases d'Or* s'inicien l'any 2002, primer amb lletres daurades sobre cartrons folrats de tela (com les cobertes de llibres) i, a l'any següent, amb pa d'or aplicat directament sobre el mur. La idea és "fer literal" l'expressió "una frase d'or", un pensament que es fixa en una arquitectura perquè guii les nostres vides. Una frase que expressa una motivació, un ideal, o la forma de conducta d'una persona, un grup, una institució. Des de 2003, Dora García ha produït unes trenta frases d'or, que no solen ser originals, sinó trobades en diverses fonts. En aquest cas, la frase prové d'un bell poema de Gloria Anzaldúa. *Ella té molts noms* és una declaració enigmàtica que podria evocar a una deïtat femenina o a una misteriosa dona espia, o a un principi femení elusiu, que escapa a la classificació.

ALP (Anna Livia Plurabelle) (2020) és un dibuix de *Mad Marginal Charts*, sèrie que sorgeix l'any 2014 de reflexions de García sobre el seu propi treball, amb diagrames, fotografies, llistes, dibuixos esquemàtics, textos que primer recopila en els seus quaderns de notes per després traspasar-los a dibuixos. Anna Livia Plurabelle es refereix al personatge de la novel·la *Finnegans Wake* de James Joyce que representa la dona eterna i universal. El dibuix reuneix signes relacionats amb el significat d'Anna Livia Plurabelle en el llibre de Joyce i una llista de noms femenins, de deesses de diverses cultures, personatges literaris, bíblics, històrics, que, com el personatge de Joyce, poden representar a la dona eterna i universal.

El conjunt fotogràfic de Daan van Golden, *Insel Hombroich*, mostra una nena, la Diana, la filla de l'artista. Aquesta peça s'inclou en una de les obres més importants de van Golden, la sèrie titulada *Youth is an Art* que consisteix en més de cent fotografies de Diana des del seu naixement (1978) fins als divuit anys (1996). La sèrie fotogràfica mostra un instant de la vida quotidiana de la nena, fent una roda enfront d'un quadre de Yves Klein en una de les sales de museu Insel Hombroich. L'obra plasma l'actitud de l'artista sobre el paper de l'art en la vida i la seva apreciació del temps i el lloc. És un clar exemple del contrapunt de van Golden a la seva pràctica pictòrica, que reforça l'íntima relació que van Golden construeix entre art i existència.

Essex (Details from an Imaginary Life from Birth to Death) (1973) és una obra històrica i icònica de Matt Mullican. Es tracta d'una llista d'afirmacions senzilles que, sense cap referència visual, ens parla de la vida d'una dona imaginària. L'obra que presentem, *Untitled (Birth to Death list)*, reproduïx la històrica llista i s'acompanya de l'enregistrament en vídeo de la lectura de la mateixa que Mullican va realitzar al març de 2019 amb motiu de la seva exposició individual a NC-Arte a Bogotà. La lectura comença amb la declaració "El seu naixement" i continua al llarg de prop de 200 frases curtes, acabant amb "La seva mort". Frases que descriuen el que podrien ser imatges de "moments" en la vida d'una dona. La vida sencera d'una persona desconeguda i indubtablement fictícia es condensa en quinze minuts de declaracions breus i evocadores. L'efecte acumulatiu de la lectura incideix sobre la nostra capacitat de formació d'imatges i actua de forma inqüestionable en el nostre sentiment empàtic cap a aquest personatge que no existeix.

Estudio para dos espacios és l'homenatge d'Iñaki Bonillas a dues dones artistes: Helena Almeida i Francesca Woodman. La imatge de l'esquerra surt d'una fotografia de Woodman en la qual veiem les seves mans recolzades a la falda d'una faldilla negra, sostenint un vidre que il·lumina i emmarca les seves mans. La imatge de la dreta del díptic de Bonillas es refereix a una fotografia d'Almeida i mostra una mà darrere de la pàgina d'un llibre. L'ombra de la mà es projecta a través de la pàgina. La presència de les mans femenines i la referència a les obres de les dues artistes es combinen amb un tercer element: el llibre de Laurence Sterne, *La vida i opinions del cavaller Tristram Shandy*, novel·la que per la seva aproximació experimental a la narrativa ha atret tant a escriptors com a artistes. Al llibre, hi ha un moment en el qual l'autor deixa una pàgina totalment en blanc, una invitació al lector a fer servir les mans i dibuixar sobre ella, i que Bonillas utilitza per emular l'obra de Almeida. En una altra part del llibre, el lector s'enfronta a una pàgina completament negra pels dos costats, una mena de obituari, ja que marca la primera mort en el llibre, la de Parson Yorick. I això va ser el que va fer Bonillas, utilitzar aquest rectangle negre per referenciar l'obra de Woodman, obra que sempre va estar lligada a la mort. Dues imatges que es converteixen així en dos espais ideals on es fonen les tres referències.

Si totes les obres de l'exposició fan referència, es relacionen o mostren a dones, l'obra de Jochen Lempert resulta una mica impactant ja que mostra un animal: una fotografia frontal d'un colom com mirant a l'espectador. L'obra es titula *Martha* i fa referència al nom de l'última coloma migratòria (*Ectopistes migratorius*). Era una femella, vivia al zoològic de Cincinatti i va morir l'1 de setembre de 1914 a les 13:00 hores. L'erradicació d'aquesta espècie, endèmica d'Amèrica del Nord amb poblacions que eren de milions, és, lamentablement, un exemple notable d'extinció antropogènica.

No podem fer una mostra que evoca el femení sense incloure una obra de Hans-Peter Feldmann. La famosa sèrie *Tota la roba d'una dona* (1973) mostra el que descriu el títol: 70 peces de roba de dona, fotografiades una a una. La roba, com les imatges, és modesta. L'artista roman a una distància emocional, com si simplement mostrés alguna cosa que ha trobat, deixant tota la interpretació i significat a l'espectador.

L'exposició *Ella té molts noms* utilitza aquesta afirmació senzilla, enigmàtica i polisèmica per evocar la idea del femení de manera àmplia, inclassificable i oberta a qualsevol interpretació.

Agraïments: Galerie Micheline Sz wajcer, Anvers; NC- ARTE, Bogotà.

A*be*

Art Barcelona
Associació de Galeries

Per a documentació addicional, contactar: Silvia Dauder, sd@projectesd.com